
Pismo do Ministra Sprawiedliwości w sprawie wpisu na listę adwokatów

---

Palestra 1/3, 116-117

1957

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Rady Adwokackiej, jak i Dziekana w stosunku do adw. U, by przeniosła ona dobrowolnie swą siedzibę do miejscowości dalej położonej od urzędowej siedziby jej męża.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej nie sądzi, by ta forma perswazji przerodziła się w wywieranie jakiegokolwiek przymusu czy nacisku bądź groźby, dając natomiast w zupełności wiary pisemnym i ustnym wyjaśnieniom Dziekana Rady Adwokackiej w E, zgodnym ze znaną Naczelnej Radzie Adwokackiej sytuacją na miejscu, i z tych względów postanowił jak wyżej.

C. Pismo do Ministra Sprawiedliwości w sprawie wpisu na listę adwokatów

Naczelna Rada Adwokacka w dniu 21 maja 1957 r. wysłała do Ministra Sprawiedliwości pismo następującej treści:

Wykonując uchwałę Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 30 marca 1957 r., zwracamy się do Obywatela Ministra z wnioskiem o uregulowanie w trybie zarządzenia zagadnienia dopływu nowych kadr do adwokatury w roku 1957.

Dotychczasowa praktyka wpisów na listę adwokatów — zarówno przez Rady Adwokackie, jak i Ministerstwo Sprawiedliwości — spowodowała przeludnienie adwokatury ze wszystkimi ujemnymi konsekwencjami tego zjawiska tak w dziedzinie stosunków materialnych, jak i etycznych.

Od dłuższego już czasu Naczelna Rada Adwokacka zwracała się do Ministra Sprawiedliwości, by zechciał skorzystać z przysługującego Mu na podstawie art. 9 ustawy o ustroju adwokatury prawa oznaczenia liczby adwokatów dla poszczególnych izb adwokackich, starania te jednak pozostały bez wyniku.

Obecnie, kiedy sytuacja adwokatury stała się niezwykle poważna, kiedy według publikowanych materiałów 76% ogółu adwokatury nie osiąga minimum egzystencji, kiedy powszechnie stwierdza się „nadwyżkę” 1.000 adwokatów — konieczne jest przedsięwzięcie kroków mających na celu zahamowanie postępującego kryzysu adwokatury.

Wspomniana na wstępie uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 30 marca 1957 r. proponuje ustalenie ogólnej liczby wpisów na listę adwokatów w roku 1957 na 3% aktualnego stanu liczbowego adwokatów w Polsce, tj. w liczbie bezwzględnej na 160 osób. Liczba ta obejmuje wszystkie wpisy, tj. zarówno aplikantów, jak i osoby zwolnione z magistratury.

Ustalona liczba 160 wpisów zakłada systematyczny wzrost ogólnej liczby adwokatów, gdyż według danych statystycznych rocznie ubywa z szeregów adwokatury około 100 osób (śmierć i inne przyczyny skreślenia z listy adwokatów). W tej sy-

tuacji proponowane przez Naczelną Radę Adwokacką uregulowanie dopływu nowych kadr do adwokatury nie stanowiłoby zamaskowanej próby faktycznego zamknięcia listy adwokatów, lecz wprowadziłoby niezbędną zasadę planowania, której dotychczas adwokatura była pozbawiona.

Uchwała proponuje uregulowanie zagadnienia wpisów tylko w roku 1957, niejako na próbę, a w zależności od jej wyników można będzie wprowadzić takie zasady także i na okres dalszy.